

איוב – בין חושך לאור

פאנל על ספר איוב ומשמעותו לאדם בן זמננו

הרב יעקב מדן, צופיה לונסקי, ד"ר אחינעם יעקבס

וַיֹּאמֶר ה' אֶל-הַשָּׁטָן,
הַשִּׁמְתָּ לִבְךָ עַל-עַבְדִּי אִיּוֹב:
כִּי אֵין כָּמֹהוּ בָאָרֶץ,
אִישׁ תָּם וְיָשָׁר
יִרָא אֱלֹהִים וְסָר מִרָע.

וַיַּעַן הַשָּׁטָן אֶת-ה', וַיֹּאמֶר:
הַחֲנַם, יִרָא אִיּוֹב אֱלֹהִים?

וְאִין דִּבֶּר אֱלֹיוּ, דְּבַר כִּי רָאוּ, כִּי-גִדְל הַפְּאֵב מְאֹד

חלילה לי, אם-אצדיק אתכם:
עד-אגוע לא-אסיר תמתי ממני.

הלאל, תדברו עולה; ולו, תדברו רמיה.
הפניו תשאון; אם-לאל תריבון.
הטוב, כי-יחקר אתכם; אם-כהתל בפאנוש, תהתלו בו.

...

הו יקטלני, לא (לו) אנהל; אף דרכי, אל-פניו אוכית.
גם הוא לי לישועה: כי-לא לפניו, חנה יבוא.

עץ אגס

יד אביב בקשר הזה... אדם מקיץ משנה
ורואה: מול חלזונו
עץ אגס מלבלב.
ובן-רגע: החר זה רבץ על הלב
התפורר ואינו.

הן תבין: לא יוכל האדם באבלו התעקש
על פרחו האחד שכמש
בנשיבת הסתו האכזר –
אם אביב מפיוסו ומגיש לו, חיה והגש
זר פרחים ענקי למו חלזונו מממש!

רחל. ירושלים, תרפ"ה.

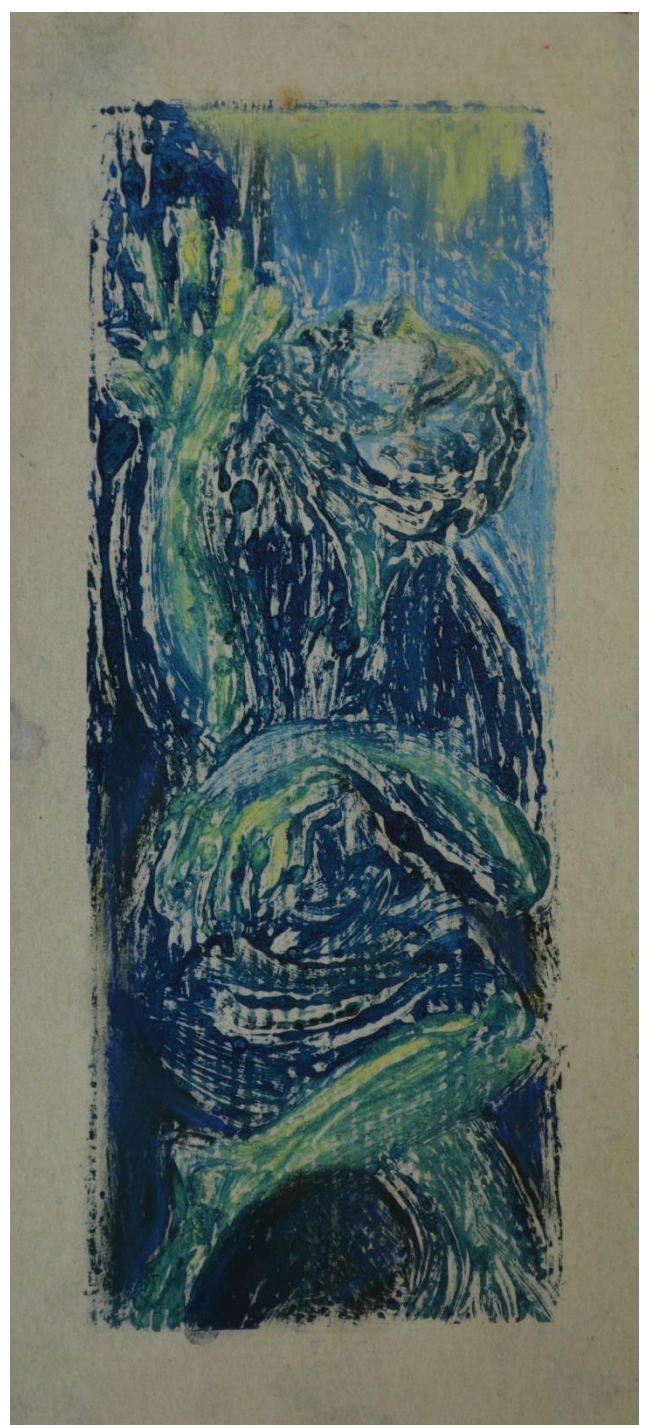

וַיִּשָׂא ה', אֶת-פְּנֵי אִיּוֹב. וְהוּא שָׁב אֶת שְׁבוֹת אִיּוֹב, בְּהִתְפַּלֵּלוֹ, בְּעַד רֵעֵהוּ;

וַיֹּסֶף ה' אֶת-כָּל-אֲשֶׁר לְאִיּוֹב, לְמִשְׁנָה. וַיָּבֹאוּ אֵלָיו כָּל-אֶחָיו וְכָל-אֲחֵיתָיו וְכָל-יֹדְעָיו לְפָנָיו,
וַיֹּאכְלוּ עִמּוֹ לֶחֶם בְּבֵיתוֹ, וַיִּגְדּוּ לוֹ וַיִּנְחֲמוּ אֹתוֹ, עַל כָּל-הַרְעָה אֲשֶׁר-הֵבִיא ה' עָלָיו; וַיִּתְנוּ-לוֹ,
אִישׁ קִשְׁיָטָה אַחַת, וְאִישׁ, נָזֶם זָהָב אֶחָד.

וְהוּא בָרַךְ אֶת-אַחֲרֵית אִיּוֹב מֵרֵאשִׁיתוֹ; וַיְהִי-לוֹ אַרְבַּעַת עָשָׂר אֶלֶף צֹאן, וְשֵׁשׁת אֲלָפִים גָּמְלִים,
וְאֶלֶף-צֶמֶד בָּקָר, וְאֶלֶף אֲתוֹנוֹת. וַיְהִי לוֹ שִׁבְעֵנָה בָּנִים, וְשִׁלּוֹשׁ בָּנוֹת. וַיִּקְרָא שְׁם-הָאֶחָת
יְמִימָה, וְשֵׁם הַשְּׁנַיִת קִצְיָעָה; וְשֵׁם הַשְּׁלִישִׁית, קָרְן הַפּוּיָה. וְלֹא נִמְצָא נָשִׁים יְפוֹת, כְּבָנוֹת
אִיּוֹב בְּכָל-הָאָרֶץ; וַיִּתֵּן לָהֶם אָבִיהֶם נַחֲלָה, בְּתוֹךְ אֲחֵיהֶם. וַיְחִי אִיּוֹב אַחֲרֵי-זֹאת, מֵאָה
וְאַרְבַּעַים שָׁנָה; וַיִּרְא (וַיִּרְאֶה), אֶת-בָּנָיו וְאֶת-בָּנֵי אַרְבַּעַת דָּרוֹת. וַיִּמָּת אִיּוֹב, זָקֵן
וְשִׁבַּע יָמִים.

הַמְנַחֲמִים בָּאִים אֶל הַחֹצֵר
הַחִיצוֹנָה
עוֹמְדִים עַל יַד הַשַּׁעַר
אֲשֶׁר פָּנָיו אֶל גֵּיא צִלְמֹת
וְאִמָּתוֹ סָבִיב סָבִיב.
עֹמֵדָה עַל יַד הַשַּׁעַר כָּל יִכְלָתָם
לְשַׁל מְנַחֲמִים לְשֵׂאת.
גַּם נִפְשֵׁי בְמַרְחָק פְּרִסְאוֹת
מִן הָאָנִי לְשַׁל הַבּוֹכָה. גְּזֵרָה הִיא.
יוֹצֵר לִילוֹת נְרוֹת
הֵלֵא נִגְדָּךְ בְּכִי אֵים זֶה,
אֵל תִּרְחַק –
אֵל יַעֲמְדוּ כְּסִיץ
מִלְיוֹנֵי שָׁנוֹת אוֹר
בֵּינְךָ וּבֵין אִיּוֹב.

זלדה

אֲשֶׁר יָהוָה שָׁחַקִים
יִרְעֶם
עָלָי
אָדָם רַב

תנ"כי פתוח בספר איוב.
- איש מפלא! למדנו גם אנו
לקבל את הרע כקבל את הטוב
בברכה לאל שיהכנו.

לו כמור נדע בהגה וְהי
לפניו לשפך את השים,
וכמור נבוא בחיקו האבהי
את הראש העיף להנים.

רחל. חשון תרצ"א